

Alkas.lt

Alkas.lt yra 100 nuošimčių visuomeniniais ir savanoriškais pagrindais sukurtas ir nuolat atnaujinamas internetinis dienraštis

alkas.lt Printed on 2024 12 19

D. Razauskas. Kodėl ne krikščionybė?

December 27, 2021

Kategorijos: Akiračiai, Kultūra, Mes baltai, Nuomonių ratas, Religija, Visi įrašai

Žymos: alkakalnis, bažnyčios, Dainius Razauskas, dievas, dvasingumas, Karalius Gediminas, krikščionybė, Marija, metų šventės, nėra tikėjimas, Perkūno šventovė, piliakalnis, religija, senųjų šventyklų vietose, simuliakrai, sodininkas, stambeldystė, Šventa Ugnis, šventas kalnas, Šventoji Žemė, tikėjimas

Prieš kurį laiką, gal jau prieš kelis metus, su bičiuliu buvome užsukę į „Špunką“ išlenkti po bokalą kitą alaus ir ten sutikome bičiulio pažįstamą, kuris, gal skaitęs kokį mano pasisakymą, įsišnekus paklausė: „Na, tai vis dėlto – kodėl ne krikščionybė?“

Pradžioje bandžiau išsisukti, nes klausimas opus, reikalaujantis susitelkimo ir šviesios galvos, tad prie alaus jį nagrinėti visai netinka. Bet paskui spaudžiamas pasidaviau, ir labai gailiuosi.

„Špunka“ buvo sausakimša, pilna barzdotų vyrų, kurie visi vienas per kitą rėkė vienas kitam kažką labai svarbaus, o dar zirezė muzika, tad nori nenori teko kalbėti pakeltu balsu, esmiškai rėkti. Ir alus padarė savo, tad po sakinio kito norom nenorom aš jau rėkiau. Net nepamenu, ką. Tačiau taip, kad po kurio laiko žmogus atšlijo ir sako: „Ko jūs ant manęs rėkiate?“ Ir tikrai! Atsiprašiau, ir mes išsiskyrėme.

Žmogus nuėjo kaip nugalėtojas, nors taip man pasirodė gal tik todėl, kad pats savimi jaučiausi labai nepatenkintas. O klausimas išties labai rimtas, jo tikrai negalima suvesti *ad hominem* į mano asmenį, kuris, beje, neprivalo ir net neketina būti „tobulas“.

Klausimas nepaprastai svarbus ne tik man, mums, bet visai Lietuvai, visai žmonijai, užtat jo ir išvengti neįmanoma. Kad jis viešai nuodugnai nenagrinėjamas, tai tik dėl propagandinės nuostatos, o nebylom jis rusena kiekvienoje gyvoje budrioje širdyje. Nes gyva budri širdis jaučia, kad aiškiai ir galutinai neišsprendęs šio klausimo, neperpratęs jo esmės, žmogus liks įstrigęs ir nepajudės nė iš vietos, nepaisant išorinės technologinės pažangos.

Dar tiksliau – neatpažinęs ir nepažinęs tos „vietos“ savo sieloje, kurioje šis klausimas jį laiko sukaustęs. Nes tik nušvietus ją atidaus dėmesio šviesa pasimato, kas ten iš tikrųjų daroma ir darosi. Ne kažkur ir kažkada, kur nuvilioja iškilmingi, graudūs, grėsmingi pasakojimai, o čia ir dabar, tavo sieloje.

***

Paprastai pasakius, krikščionybė nėra religija. Ji nutaikyta ne vertikaliai aukštyn, ne į Dievą (kad ir kiek apie jį kalbėtų!), o horizontaliai, į žmogų. Tai religijos imitacija, kuriai ir pats Dievas (tiksliau, Dievo vaizdinys) tėra priemonė paveikti, įtikinti žmogų.

Dalykas rimtesnis negu paprasčiausia „sąmokslų teorija“. Krikščionybė – tai įtraukiantis, užvaldantis, apsidantis religijos vaidinimas, didžia dalimi „nuoširdus“. Kaip „nuoširdūs“ yra visi mūsų vaidinimai, kai mylime ir čia pat vaidiname meilę, kai kenčiame ir čia pat vaidiname kančią...

Kiekvieną kartą, kai didžiausio įsijautimo, aukščiausio nuoširdumo akimirką dirstelime į save, į savo atspindį vaizduotės veidrodyje: kaip „kilniai“, kaip „nesavanaudiškai“ mylime, kaip „pasiuokojamai“, „kantriai“ arba „gėdingai“, „pasibjaurėtina“ kenčiame...

Kai trokštame matyti save dailų gražiame vaidmeny ir kartu bijome savęs bjauraus. Iš šito savęs vaizdinio, iš poreikio jį nuolat matyti randasi pamatinė nuostata atrodyti, pasirodyti, suabejojus – įrodyti ir taip įspausti jį į sielą kitam.

Iš čia parodomoji Nukryžiuotojo kančia. Ne gyvo nukankinto žmogaus, apie kurį nedaug težinome (ar mažai žmonijos istorijoje nukankinta ir tebekankinama?), bet visiems rodomo, visur kišamo pavyzdinio Nukryžiuotojo, kurio paskirtis – būti rodomam. Nes kančios akivaizdoje žmogus savime krūpteli, gunkteli, susitraukia, jei ne iš atjautos, tai iš baimės ar kaltės – kad sau ir kitiems pasirodys „negeras“. Ir nuleidžia akis.

Na štai, dabar jis jau potencialus krikščionis. Kančios vaizdas parklupdo, palaužia, sugniuždo. Tokį tave jau galima paimti.

Iš čia ir parodomoji Marija su kūdikėliu, kuris, kaip mes jau žinome, netrukus bus negailestingai nukankintas. Nukankintas kūdikėlis – argi nesuvirpa širdis? Nekalta nekalta Marija, atkišusi kūdikėlį, kuris bus nukankintas.

Viešpatie aukščiausias, ką gi daryti, kaip juodu išgelbėti!? Neišgelbėsi, varganas žemės dulke! Belieka parklupti ir raudoti, raudoti iš kaltės ir bejėgiškumo, lyg atsiprašant apsikabinus širdį sukretusio atvaizdo... medinį kotą. Ir žengia iš Artimųjų Rytų per pasaulį migrantė Marija, atkišusi kūdikėlį – kaip mirtiną priekaištą, kaip ginklą, kaip

kareivis automatą. Nes kūdikėlis – nukankintas, ir jeigu jam nenusilenksi, nepasiduos, pats tapsi jo nukankintoju! Gerk, gerk jo kraują, kraugery!

Kaip gegutė, brukanti savo kiaušinį į svetimą lizdą, – dabar tu jį perėsi, penėsi ir auginsi! Ir niekur nedingsi – pamėgintum!

Šiaip jau, moteriai paėmus ant rankų (ar veikia į rankas) kūdikį, visi aplinkiniai iškart pastatomi į vietą. Ypač vyrai. Pagal galingą gamtos dėsnį: savo darbą vyras jau atliko, kūdikis padarytas, dabar beliko tarnauti – tarnauti motinai su kūdikiu ant rankų. Moteriškosios valdžios – matriarchato ikona. Per šią vietą galima imti plikomis rankomis. Kas nesuklupo, storžievis, prieš Nukryžiuotojo kančią, tas tikrai pasities prieš Mariją su kūdikėliu. Tik tegu pabando pakrutėti – moteriškės namie jam parodys!

Kol žmogus neatgręš visos sąmonės šviesos į šią savo sielos vietą, tol jis bus klusnus krikščionis. Suvystytas kaip „matricos“ kokonas. Nepadės jokie „protingi“ argumentai, juolab nesąmoningas maištas, susijaudinimas, pakeltas balsas, kuris galiausiai tik sustiprina kaltę. Jokie plepalai. Tik plačiai atmerktos akys ir visa rampų šviesa į šią sielos tragikomediją. Kiek lempos neša.

***

Krikščionybė nėra tikėjimas. Tai tikėjimo imitacija. Tikėjimo vaidinimas, tiek išorėje, tiek viduje. Parodomasis „tikėjimas“, kurį išorėje būtina skleisti ir kaskart patvirtinti „liudijimais“. Juk vadinamieji kankiniai (*martyres*) pažodžiui reiškia „liudytojai“. Atkaklus, landus, įkyrus rodymas, neretai kruvinas, mirtinas. Iš čia ir misijos, misija kaip reiškinys, nes atversdamas į savo „tikėjimą“ kitą, jo akyse vogčia į-rodai, pasitvirtini pats save.

Poreikis be paliovos rodytis reikalauja nuolatinio dėmesio. Kaip mitinis vampyras, bekraujis negyvėlis, savo dirbtinę gyvastį palaiko svetimu krauju, taip šitas parodymui atkištas dirbtinis „tikėjimas“ yra gyvas svetimu dėmesiu.

Ne mažiau atkakliai, įkyriai savo imitacijomis tenka įtikinėti save viduje. Vos tik nusprendžiu „tikėti“ – vadinasi, imuosi vaidinti „tikėjimą“, – iš karto tenka sąžinę tuo savo „tikėjimu“ įtikinėti, visaip jį pačiam sau įrodinėti. O nepavykus, tenka pripažinti, jog „dar per mažai tikiu“. Todėl reikia vaidinti dar uoliau, dar „nuoširdžiau“. O kai nukamuota, išvargusi sąžinė vis dėlto nepasiduos, ji pati darosi įtartina... Šėtono pinklės! Šitaip imitacija apsėda gyvą sielą ir grasina visai užuiti, uždusinti. Šitaip „tikėjimo“ simuliakras pamina, išstumia tikrąjį širdies tikėjimą ir įsirioglina jo vieton.

Nes tikrasis tikėjimas nėra apsisprendžiamas, prisiimamas, suvaidinamas. Jis tegali būti atpažintas – kaip pirmapradis tikrumo, tikrovės ilgesys. Ir kaip tik jis, tikrasis tikėjimas, nepasiduos įtikinėjimams, ir kaip tik todėl, kad trokšta tikrumo, tikrovės. Tai tikėjimas savaimine Tikrove už visų vaidinimų, kurią tad reikia ne suvaidinti, o visai priešingai – pro visus vaidinimus įžvelgti ir atskleisti. Todėl tikrasis tikėjimas visuomet atviras nežinomybei, neturi jokių išankstinių „tiesų“, kuriomis turėtų save ir kitus įtikinti, nei noro tai daryti.

Tikrasis tikėjimas nėra reikalingas įrodymų ir patvirtinimų, jis nėra dviejų *ego* tarpusavio santykių reikalas – vieno *aš* ir kito *tu*, kuriam turėčiau kažką įrodyti. Tikrasis tikėjimas veikia sušvinta kaip tik tada, kai abu šie įsivaizduojami personažai ištirpsta ir pasitraukia iš akiračio. Tikrasis tikėjimas nutaikytas į tikrovę, o ne į kitą ir savo atspindį jo akyse. Tatai vaidinimui būtinas *kitas*, kad jo sąskaita būtų galima palaikyti savąjį *aš* – jo atžvilgiu tikrinti ir patvirtinti savo išpuoselėtą vaidmenį.

Tikrasis tikėjimas pirmiausia pasireiškia kaip abejonė ir netikėjimas simuliakrais bei imitacijomis. O lengvabūdiškas, nuolankus pasitenkinimas „tikėjimo“ imitacija iš tikrųjų atskleidžia vidinį netikėjimą. Ir vos tik sieloje nušvinta tikrasis tikėjimas, nuo jos akimirksniu atšoka ir nubyra bet koks parodomasis „tikėjimas“. Beje, ir bet koks „anti-tikėjimas“, ateizmas. Nes tai lygiai taip pat vaidinimas, kuriam lygiai taip pat nerūpi tikrovė, o vien jo „įsitikinimai“.

Tikrasis tikėjimas neįrodinėja „Dievo buvimo“ arba „Dievo nebuvimo“, nepamėginęs pasiaiškinti, ką jis vadina „Dievu“ ir ką vadina „buvimu“. Žodžiai ir vaizdiniai jam – ne stabai, kuriuos reikia arba garbinti, arba nuversti. Žodžiai ir vaizdiniai jam – pažinimo įrankiai, kurie gali padėti tikrovę atskleisti, bet gali ją ir iškraipyti ar net užstoti.

Tas pats žodis „Dievas“ gali tikrovę atskleisti, nušviesti, tačiau paverstas stabu ją iškreipia ir užstoja. Kaip pirštas, rodantis į mėnulį, – prisiminus rytietišką palyginimą. Tikrasis tikėjimas kviečia ne ginčytis ir žudyti, ne žūtbūt įteigti save kitam, o save išvis patraukti į šalį, liautis žiūrėjus į save ir atgręžti akis į tikrovę.

Itin pamokantis pavyzdys iš XX a. fizikos: šviesa – *ir dalelė, ir banga*. Du protui regimai nesutaikomi teiginiai ir abu paremti eksperimentais! O tikrovė talpesnė, erdvesnė už proto prietarus. Tikrovė moko protą atsiverti, išaugti iš įpročių. Kaip erdvinio cilindro viena projekcija į plokštumą – skritulys, o kita – stačiakampis. Kaip aklyjų čiupinėjamas dramblys, prisiminus kitą rytietišką palyginimą: štai straublys, ausis, iltis, koja, uodega – o nė viena iš dalių neatstoja dramblio, nėra dramblys. Kaip daugelis takų į tą patį kalną: vienas iš vienos pusės, kitas iš kitos, trečias iš trečios ir t. t. Bet visi jie sueina viršūnėje.

Tą patį dalyką iš vienos pusės galima išvysti ir patirti vienaip, iš kitos – kitaip. Ir kuo daugiau pusių, iš kurių dalykas pažintas bei nupasakotas, tuo tikriau galime numanyti, apie ką iš tikrųjų kalbame, – numanyti tikrovę. Priešingai: užsispyrimas prastumti už tikrovę vieną vienintelį pasakojimą – saviškį, visus kitus menkinant, neigiant, nutylint ar net nutildant, yra pasibjaurėtina stabmeldystė, kuriai rūpi ne pažinti, o tik įbrukti tikrovės vieton didįjį numylėtąjį Save.

Stabmeldystė – tai pasakojimas, brukamas vietoj tikrovės, apie kurią jis turėjo papasakoti. Viena iš cilindro projekcijų vietoj jo viso – dalinė tiesa, virtusi melu todėl, kad kišama visos tiesos vieton. Stabmeldystė – tai vienas iš takų į kalną, pasidaręs svarbesnis už kalno viršūnę.

Todėl tikrasis tikėjimas visuomet inkliuzyvus – įkliaujantis, įtraukiantis, apimantis, o stabmeldystė visuomet ekskliuzyvi – iškliaujanti, išskirianti, atstumianti.

Tikrasis tikėjimas atskamba iš popiežiui jo pasiuntinių papasakoto susitikimo su Karaliumi Gediminu Vilniuje 1324 m., esą „krikščionims jis leidžia savo Dievą garbinti pagal savo papročius, rusams pagal savo apeigas, lenkams pagal savo papročius“, ir ypač iš persakytų paties Karaliaus Gedimino žodžių: „o mes garbiname Dievą pagal savo apeigas, ir visi turime vieną Dievą“ (*et nos colimus deum secundum ritum nostrum, et omnes habemus unum deum*). Vienintelis visuotinis amžinas tikrasis tikėjimas. Kad ir kur, kada, kad ir kokia kalba būtų ištartas.

Tik šitaip sakydamas Karalius Gediminas buvo pernelyg „politikorektiškas“. Nes krikščionybė – ne iš Dievo ir ne Dievo garbinimas.

Krikščionybė nėra tikėjimas. Krikščionybė – tai stabmeldystė, įsirioglinusi tikėjimo vieton. Nežabota Savimeilė, užsimojusi įsiteisinti Dievo vardu.

***

Iš čia itin niūrūs, pragaištingi praktiniai padariniai: krikščionybė išniekina. Pažodžiui – daro taip, kad ten, kur buvo kažkas, nebūtų nieko.

Taip gegutė, brukdama į svetimą lizdą savą kiaušinį, meta iš jo ten buvusius.

Štai du sodininkai ateina į seną sodą. Vienas įvertina sodo būklę, medžius ir vaismedžius, krūmus, gėlynus, ką būtina prižiūrėti, ką gal praretinti, imasi laistyti, tręšti ir t. t. Po kelių metų sodas atsigauna, sužydi ir uždera. Taip elgiasi tikrasis tikėjimas. O kitas ateina su gatavu „projektu“, jam tereikia tuščio sklypo, kuriame galėtų savo atsineštą „projektą“ realizuoti, todėl jis nežiūrėdamas pjauna viską, rauna su šaknimis, išlygina buldozeriu ir tada daro savo. Jam nereikia, kad iki jo kas nors būtų, – jam reikia, kad nebūtų nieko. O jeigu kažkas yra, tai jis pasistengs, kad neliktų.

Krikščionybė – tai didysis Niekas, buldozeriu lyginantis marg spalvį pasaulio sodą, tiek išorėje, tiek visų pirma viduje.

Kad priimtum tau iš išorės peršamą „tikėjimą“, pirma turi patikėti, kad savaime netiki. Turi patikėti, kad savaime tavyje nėra nieko verta, ką derėtų ugdyti ir puoselėti, kad visa, kas tavyje buvo savaime, reikia iškirsti, išrauti su šaknimis, išravėti kaip piktžoles ir tada tuščioje dirvoje pasodinti šitą invazinį kaktusą. Kad priimtum į širdį tikrovės simuliakrą iš išorės, privalai išniekinti savaiminę savo širdies tikrovę, išniekinti savo širdį.

Ir kad atverstum kitą į savo nešamą „tikėjimą“, pirma turi jį išniekinti – įtikinti, kad savaime jame nėra nieko verta. Norint kitą užkrėsti savo nešamu virusu, reikia pirma atjungti ar bent susilpninti jo imuninę sistemą. Švelniausias būdas – pagailėti: „Mažuli, ką gi tu čia, vargšeli, žemės dulke tu, niekuti...“ Jei tai nepadeda, tada – paspausti, pagrasinti gyvenimo negandomis ir pragaru po mirties. Jeigu ir tai nepadeda, o turi valdžios palaikymą, tada galima primušti, išprievartauti, pakankinti, paspirginti ant ugnies. Tačiau visais atvejais tikslas – išniekinti, širdyje sugniuždyti, kad jis prarastų savaiminį tikėjimą ir pasitikėjimą. O tada – iškilmingai „išgelbėti“ saviškiu. (Visai taip pat, beje, krikščionybės pavyzdžiu elgėsi bolševikai.)

Atnešus savo „išganingą tikėjimą“ į kitą šalį, pirmiausia reikia sunaikinti savaiminį vietinį, ištrinti nuo žemės paviršiaus jo ženklus. Ko sunaikinti ir ištrinti nepavyksta, reikia paneigti: to nėra ir nebuvo, nes negalėjo būti, o jei buvo, tai visai ne tai, o jei tai, tai ne tam buvo skirta ir t. t.

Jei ko paneigti nepavyksta, reikia suniekinti – sumenkinti, pašiepti, iškoneveikti: gėdingos atgyvenos, antrarūšiai niekalai, pasmirdusios šiukšlės, po kurias gal ir galima kapstyti „mokslo“ sumetimais, bet tik užsiėmus nosj. Akmenų, žalčių bei rupūžių garbinimas, animizmas, totemizmas ir kiti niekai.

O jei ko ir suniekinti nepavyksta, reikia paprasčiausiai nusavinti. Pirmiausia – Dievo vardą. Bet kurian kraštan atvykus, pirmiausia reikia perimti vietinį Dievo vardą. Taip vienu šūviu šaunami du zuikiai: viena vertus, čiabuviai netenka Dievo – nuo šiol tai krikščionių Dievas; antra vertus, krikščionių rankose atsiduria pati šventybių šventybė, į kurią stiebiasi visos širdys. Panašiai romėnai nukariautų tautų dievų atvaizdus persigabendavo į Romą, kad šitaip palenktų pavergtųjų širdis. (Taigi dievo įvaizdį romėnai buvo pavertę priemone žmogui pavergti, visai kaip paskui krikščionybė.)

Dėl to ir bažnyčios, jei tik įmanoma, statomos senųjų šventyklų vietose: viena vertus, senoji šventykla dingte pradingsta nuo žemės paviršiaus, taip, jog gali sakyti, kad jos nė nebuvo (kaip „nebuvo“ Perkūno šventyklos Vilniuje

(<https://www.delfi.lt/news/ringas/lit/jvaiskunas-ant-ko-stovi-vilniaus-katedra.d?id=11882796>) ir „nebėra“ trumpam atkastų po Katedra jos liekanų); antra vertus, pats iškart atsiduri gatavai šventoje vietoje, savaime „prišildytoje“, „imagnetintoje“, turinčioje stiprią dvasinę trauką. Tad joje įsikūrus, visas dėmesys, visa meilė, visas garbinimas iškart atitenka didžiajam Sau.

Jei tik kur šventas kalnas, piliakalnis ar juolab alkakalnis, tai būtinai ant jo turi būti užrioglintas kryžius, dar geriau – trys.

Svarbiausia, kad nieko neliktų, kas buvo savaime, o visur atsirastų ir nuo šiol būtų tik tai, ką atnešiau didysis Aš. Taip šventas šaltinis turi būti arba sunaikintas, kad išvis neliktų, arba išniekintas, tai yra mano „pašventintas“, tarkime, pastatant prie jo Marijos stabą. (Ir pačios motinystės nevalia gerbti savu – savos motinos, mūsų motinų veidu, galbūt sutelktu ir pakylėtu į Deivės Motinos įvaizdį, – ne, privalu garbinti neprašytą „migrantę“.)

Jeigu šventa visa upė, kaip Šventoji, ir stabais jos visos užstatyti neįmanoma, tada reikia ištrinti iš atminties visus vietinius pasakojimus apie jos šventumą, jei nepavyksta – juos suniekinti („liaudies fantazija“), o patį šventumą nusavinti, paskleidžiant savus pramanus, pateisinančius upės vardą: atseit joje krikštyti pirmieji atsivertėliai, štai kodėl ji tapusi šventa.

O dar geriau upę ar bent jos dalį tiesiog pervadinti. Antai netoli Verkių teka į Nerį Baltupis, Baltasis upelis, kurio dalis pervadinta Cedronu (<https://alkas.lt/?s=Cedrono>) – upelio, tekėjusio netoli Jeruzalės, vardu. Taigi savaime Baltupis nieko vertas – kad pasidarytų šventas, jis turi pakeisti vardą: liautis buvęs Baltupiu ir tapti Cedronu. Šilas, kuriuo jis teka, turi tapti Kalvarijomis, o ištisas Vilniaus mikrorajonas – Jeruzale. (Gerai, kad greta dar kažkaip išliko Baltupiai.) Panašiai Žemaitijoje Kalvarija virto senieji Gardai ir t. t. Lietuva irgi savaime negali būti šventa – norint ją „pašventinti“, taip pat tektų pervadinti... Na, Marijai ji jau „padovanota“.

Kadangi Šventoji Žemė tėra viena ir toli nuo čia, tai visa likusi žemė pagal apibrėžimą – nešventa. Pašventinti ją tegalima vieninteliu būdu – ką nors atnešus iš Šventosios Žemės, pagal ją pervadinus. Savaime ši žemė yra niekas, ir didžiausia garbė, kokios gali tikėtis, tai kuo nors priminti ir pamėgdžioti vienintelę tikrąją Šventąją Žemę, taigi – tapti jos antarūše imitacija, simuliakru.

Turi nelikti nieko, vien imitacijos ir simuliakrai. Vien Biblijos dekoracijos. Vien butaforijos. Kaip rusams Karaliaučių ir Sembą išniekinus į Kaliningrado sritį. Šitaip šuo, užuodęs svetimą kvapą, nedelsiant kilsteli koją ir pasistengia jį užčiurkšti savu. Nes jokio kito kvapo niekur neturi likti, vien tik didžiojo visų svarbiausiojo Mano. Viskas turi smirdėti vieninteliu didžiuoju visų svarbiausiuoju Manimi.

Kaip išniekinama šventa erdvė, taip išniekinamas ir šventas laikas. Mat savaime jokia metų šventė nėra ir negali būti šventa – „šventa“ ji pasidaro tik tuomet, kai ištrinama tikroji jos prasmė ir jos vieton įbrukama atneštinė. Antai Kalėdos, nuo senų senovės bene šviesiausia metų šventė. Šviesiausia ji kaip tik todėl, kad žymi gūdžios tamsos ir šalčio viešpatystės slaptą pabaigą – nuo šiol tamsa trauksis, ir palengva įsigalės Šviesa! Kaip lemtingas persilaužimas mūsųje – štai dabar Šviesa pagaliau pasiekė lemiamą pergalę ir perėjo puolimą.

Saulė liovėsi grimzdusi tamson ir nuo dabar vėl pradės kilti. Pačiose tamsybių įščiose ji įveikė mirtį ir gimė iš naujo. Pernykštė mirusi šviesa pagimdė naują gyvą šviesą. Gimė senojo Dievo jaunas Sūnus! Užtat šią naktį yra gimę kuo įvairiausių tradicijų šviesos dievai, kurių visų ryškiausias įvaizdis – Saulė. Tik joks istorinis Jėzus šią dieną nėra gimęs. Jis paprasčiausiai įrioglintas visuotinio Dievo gimtadienio vieton kaip gegutės kiaušinis svetiman lizdan.

Panašiai išniekintos ir išprievartautos visos senosios, tikrosios metų šventės, visų jų vieton įbrukus vieną ar kitą „vienintelės šventos“ krikščionių pasakos įvykį ir jas atitinkamai pervadinus – primetus savus krikščioniškus vardus.

Šitaip tapo išniekinti ir senieji lietuviški asmenvardžiai. Juk lietuviškas asmenvardis savaime nieko vertas, kaip šuns ar gyvulio vardas, o „tikrą“ krikščionišką – būtinai atneštinį, nelietuvišką vardą žmogus gauna tik pakrikštytas. Todėl bemaž visi vardai ir iš jų vėliau atsiradusios pavardės Lietuvoje per pastaruosius kelis šimtmečius nebelietuviški. Didžiulis laimėjimas – kaip „pašventėjome“! Jei dar būtume klusniai metę ir savo „pagonišką kalbą“, tai gal jau būtume visai *švięci*.

Nė vienas šio sodo medis, nė vienas krūmas, nė viena žolė neverta gyventi – vien atneštiniai skiepai ir sodinukai, vien svetima sėkla.

***

Užtat krikščionybė – ne religija, ne tikėjimas, ne dvasingumas. Tai dvasios maras, mirtinas dvasinis virusas. Krikščionybei iš tikrųjų nerūpi nei Dievas (Aukščiausia Tikrovė, dvasios Šviesa), nei žmogaus siela (sąmonės nušvitimas, sąmoningumas), o vien tik ji pati sau. Visa kita jai terūpi tiek, kiek leidžiasi paverčiama priemone arba tampa kliūtimi veistis ir plisti.

Užtat tikram dvasingumui krikščionybė nereikalinga – nebent kaip mirtinas iššūkis. Esmė čia ne „krikščionybės“ pavadinimas ir ne jos pasakos (nes ji ne vienintelė tokia), esmė – toji sielos būklė, kurioje ji išsiperi ir kurią peni. Vos ją atpažinus, išsisklaido visi kerai.

Argi ne apgailėtinas žmogus, kuris „mylėti artimą“ tegali tik todėl, kad jam tai liepia kažkokia knyga? Argi ne apgailėtinas, kuris užgniaužė savo širdį ir iškeitė ją į knygą? O dar jei imasi „mylėti“ iš pareigos, kad savo „meile“ ją paliudytų, parodytų ir įrodytų. Štai ir visa „krikščioniškoji moralė“: vietoj savaiminio širdies gerumo, be jokių pateisinimų, jokio išskaičiavimo, – priemone, ginklu paverstas „gerumas“, kamufliažu tikrajam veidui paslėpti. Kaip tas atkištas kūdikėlis. O kai „gerumas“ pasirodo nenaudingas, iškart išlenda iltys, nagai ir ragai.

Ne kartą girdėjau kunigus pamokslaujant Dievo vardu: „Dievas nori“ to, „Dievas nori“ ano... Dabar pasakysiu tuo pačiu pavyzdžiu: Dievui krikščionybė nereikalinga. Dievui kaktus krikščioniškas „garbinimas“. Dievas nėra ir niekuomet nebuvo krikščionybės įkaitas. Kiekvienas, kuris ieško Jo ir iš tikrųjų šaukiasi, – nepriklausomai nuo „tikėjimo“ ar „netikėjimo“ – bus išgirstas ir ras, be privalomų tarpininkų. Kiekvienas, kurio širdis kyta į Šviesą, nušvis.

Nes Dievas – ne pasipūtęs pavydus kvailys, rūšiuojantis savo vaikus į „išrinktuosius“ ir „atstumtuosius“. Dievas – šventa Ugnis, liepsnojanti (ar bent rusenanti) kiekvienoje gyvoje širdyje, savaime. Dievo negalima nei „suteikti“, nei „atimti“, nei „atnešti“, nei „išnešti“ – Jį tegalima (at)pažinti. Lemiamą akimirką, nebelikus priedangų, šis išbandymas teks kiekvienam.

Todėl geriau viską praradus – visus įrodymus, visas baimės atramas – atgręžti širdį į tiesą ir šviesą (tuomet gali paaiškėti, kad niekas neprarasta), negu pilnomis įrodymų knygomis, pilnomis „šventų raštų“ bibliotekomis tiesą ir šviesą užstoti.

Autorius yra mitologas, religijotyrininkas, humanitarinių mokslų daktaras